

– Păi bine tovarășe, stai cam prost cu economiile !?!
– Da' de unde! De două săptămîni m-am lăsat de fumat!

u r z i c a

Scoala

A început de azi, pe cit se pare...
E-n obicei să cadă simultan
Întia zi de școală-n calendare
Și cea dintii castană din castan.

E trist că toamna e-n esență udă
Și că vacanța totuși s-a sfîrșit
E bine: fiindcă prinde să se-audă
Prin curți de școală zvon de ciripit.

Cu puștii plec spre școală de acasă,
E bine că-s la școală profesor,
Dar cum intrăm și eu și ei în clasă
E trist... că numai sint de vîrsta lor...

De fapt nu-s pentru ei persoană nouă:
Prietenia veche dintre noi
Cam oscilează între 3 și 9...
Doar clasele sint pe de-a-ntregul noi.

Miroase încă a talaj parchetul,
Sint dascăl vechi eu într-un nou
local,
Sint încă mulți ca mine și pe-ncetul
A devenit și asta fapt banal.

Vor năvăli cu zvonuri cristaline
Mulțimea gigilicilor puhoi,
Se vor mindri puzderie ca mine
În cincisprezece mii de clase noi...

CONSTANTIN OTTESCU

ULTIMUL EXAMEN

Unii studenți de la Facul-
tatea de agronomie, domiciliiați
în provincie, se agită pentru
ocuparea unui post în București.

- Dacă reușești și la examenul ăsta...
devii agronom I...
- Dacă reușesc... devin bucureștean II

Desen de DEVIS GREBU

Desen de V. CRIVĂȚ

- Bun venit în colectivă, tovarăși!

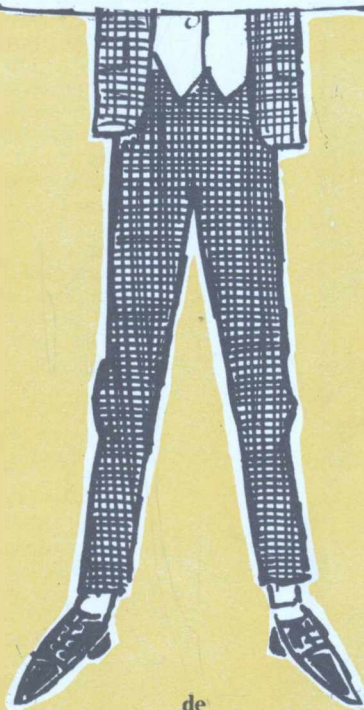

Și, într-adevăr, au avut un venit foarte bun!

UN OM PREVĂZĂTOR

... Vă salut! Aici e croitoria de deservire a populației cu diverse manopere de croitorie? Vă rog, dumneavoastră sînteți tovarășul maistru? Maistru cu brevet, sper? Poate-l aveți din întîmplare la dumneavoastră? Mulțumesc, dar cine semnează jos ca indescifrabil? Înțeleg! În treizeci de ani, cerneala se mai decolorează, dar oricum, era mai bine să știm cine semnează! Și practicați croitoria numai de treizeci de ani? Dar mai înainte ce-ați făcut? A, erați copil! Nu vă supărați că întreb, dar am o stofă de care m-am atașat. Pentru pantalonii! Am cumpărat-o ieri și n-aș vrea să mi-o strice cineva. Sînteți sigur că puteți să-mi faceți pantalonii? Știți, eu nu vreau niște pantalonii obișnuiți! Mie îmi trebuie pentru purtat! Cînd mă îmbrac să pot merge cu ei în oraș, sau la serviciu, sau chiar acasă cînd stau, să-i port! Ați mai lucrat pantalonii? Vedeți, eu am un corp mai special! La mine, dacă vă dați seama, e întîi stomacul și apoi burta! Pe urmă abia-abia vin picioarele! Vedeți, eu am două! Și pantalonii trebuie să vină peste tot, pînă jos la pantofi!... Mi-i coaseți cu ață sau cu... Cu ață! Cu ce fel de ață? E tare? E încercată la rezistența materialelor? Cît suportă un fir? Zece kilograme suportă? Dar douăzeci? Vai de mine, la douăzeci se rupe? În sfîrșit, o să fiu prevăzător! Și croiți chiar dumneavoastră stofa? Mai întîi desenați pe ea cu creta, nu? Și nu rămîne pătată? O periați cu o perie? Cu ce fel de perie? Peria de nylon nu roade stofa? Aș putea să văd și eu peria? Da, văd! Pare o perie de încredere! Și pe urmă o croiți cu foarfeca, nu? Dar stofa nu se taie din cauza foarfecii? Se taie unde trebuie, ziceți! Bine! Dar mîna nu vă tremură? Vreți să întindeți mîna o clipă? Parcă tremură puțin aici! A, e pulsul! Și nu vă deranjează la croit? Da, ce să facem? Fără puls e greu! Vă arăt stofa imediat, numai să vă întreb ceva. Îmi luați măsura chiar dumneavoastră? Aveți un metru bun? E controlat cu etalonul de platină de la Observator? Mi se pare că acela e chiar de patruzeci de milioane de ori mai mic decît Ecuatorul! Nu știți? Dar Ecuatorul cu ce s-a măsurat? Cu un metru special? Și unde e? Nu s-ar putea... În fine, dacă spuneți că e verificat... Îmi puneți și nasturi? Cîți? Credeți că opt sînt destui? Nouă nu sînt prea

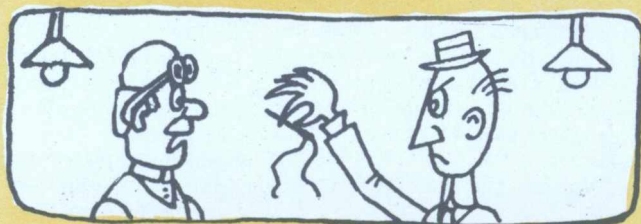
de

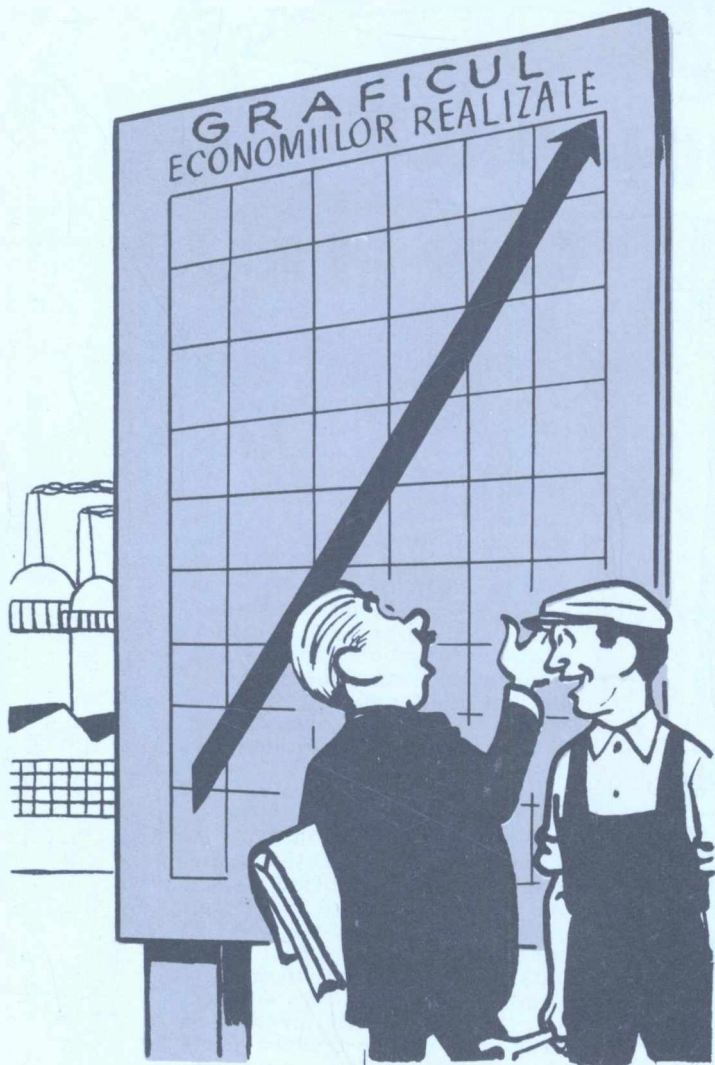
RADU STĂNESCU

mulți? Și ce scrie pe nasturi? Cum nimic? Și cui reclam dacă e vreun defect? Vă rog să-mi arătați factura, ca să-mi notez marca fabricii pentru orice eventualitate! Despachetez eu stofa, dar să-mi spuneți mai întîi dacă-mi faceți și buzunare! Două în părți și unul la spate? Dacă o tăiați așa peste tot n-o să se mai vadă pantalonul! Vă arăt eu stofa îndată, dar ce ziceți? Trebuie s-o las aici ca să o lucrați? Altfel nu se poate? Și noaptea ce faceți cu ea? O lăsați aici? Nu e riscant? Aveți lacăte bune? Pot să văd și eu un lacăt? Cîte chei are? Și cine o ține pe a doua? Nu s-ar putea să mi-o dați mie? A, mai sînt și alte stofe! Nu s-ar putea să ne organizăm toți clienții, ca în fiecare seară unul din noi... Nu e nevoie, ziceți! Vă dau stofa imediat, dar șoarecii nu sînt în atelier? A, aveți pisică! Miți-miți! Cu pisica ce faceți seara? O lăsați în atelier? Și ce face pisica singură noaptea aici? Nu știți? Cum? O lăsați așa, de capul ei, cu toate stofele? Bine, dar pisica e o persoană iresponsabilă! Ce poți să-i faci decît să-i spui „cîțț”! Nu! Nu las încă stofa! Vă rog să-mi dați voie să mai reflectez! Mai trec eu într-o zi pe-aici. Vă salut! Cîțț!

CĂRPĂNOIU

...Hai, dragă, hai! Ce te tot uiți la vitrina aia? Prăjituri! Ce? N-ai mai văzut prăjituri? Și ce? Astea-s prăjituri? Hai nevastă, să te duc eu să vezi prăjituri, în vitrină la Scala. Acolo, da, să te tot uiți în vitrină!... Dați-mi voie s-aprind! Suc? Ce să faci cu suc? Ți-e sete? Lasă dragă, nu vezi ce înnorat e? Acuși plouă și-ți trece setea, că-ți intră prin porii!... Na, că pică! Ce faci, femeie? Unde vrei să intri? Nu vezi că e un bufet? Se-oprește îndată, că plouă cu clăbuci! Hai aici, sub streșină, și stai drept, că din cap apa sare-n lături și nu-ți mai udă rochia!... Dați-mi voie s-aprind! Uite c-a stat! Vezi, că abia te-a stropit? Hai, stoarce-ți bine jacheta și să mergem, că doar am ieșit să ne distrăm. Nu?... Sigur că pe jos! Păi ce mai avem? Iaca și Dalles-ul, așa că ce mai e pînă la Arcul de Triumf? Doi pași! Dați-mi voie s-aprind. Vezi? S-a ieftinit cacaoa! Ai văzut ce bine-i că n-am cumpărat? Și nici acum nu luăm, că vin mereu ieftiniri și e păcat! Ia te uită ce de rochii în vitrină! Se poartă scurt. Ți-am spus eu acum opt ani... Fă-o scurtă, nevastă, că doar vezi cum se schimbă moda de azi pînă mîine! Ai văzut dacă nu m-ai ascultat? Dar lasă că-ntr-un an, doi, iar se poartă lung și o să fii iar la modă! Dați-mi voie s-aprind! Ce-i? Te supără soarele? Ochelarii de soare sînt otravă pentru ochi! Ține mîna la fruntă sau mai bine închide ochii și ia-mă de braț! Nu da cu capu-n stîlp, femeie! Ce, vrei să plătim amendă? Ți-e foame? Și eu aș mînce ceva! Dacă n-ai luat la tine în poșetă vreun cartof, ceva, sau... Lasă covrigii! Aștia-s pentru copii de școală care-și cumpără în recreație! Tu, slavă domnului, ai terminat școala de mult! Dați-mi voie s-aprind! Hai să te duc să vezi filmul la grădină. Uite aici, la gard, că e o scîndură mai sucită! Cum, nu se vede prin crăpătură? Închide ochiul stîng și uită-te cu dreptul! Așa cum tragi la țintă! Dacă n-ai făcut armata, ce să-ți fac? Și povestește-mi și mie filmul, că nu mai e nici o gaură! Dați-mi voie s-aprind! Badăran! Mi-a lăsat o cutie de chibrituri! Și încă goală pe jumătate! Ce gust are și filtrul ăsta! Birocrații! Au pus filtru să nu poți fuma țigara pînă la capăt!

- Văd că faceți economii, nu glumă!
- Numai la grafice facem... risipă: trebuie să le schimbăm mereu, că altfel nu mai corespund.

DE CE SCRII D-ASTEA?

Simpaticul Gâlbează e poet. Acum cincizeci de ani a publicat primul rondel în „Trompeta Bahluiului” și a avut un succes răsunător. De atunci a mai scris trei sonete și o poemă în metru antic. De paisprezece ani însă nu mai „crează” nimic, cum se exprimă cu modestie, pentru că, zice, „n-are condiții”.

Stam la berărie, la o halbă și cu programul „Radio”-ului în față. (În afară de cronicile cinematografice nimic nu mă amuză mai mult ca Programul Radio-ului).

- Ce faci, dom'le? mă interpelează poetul Gâlbează.

- Bine, mersi, - dumneata?

- Eu? Hm! Ce vrei să fac? Nimic!

Și-apoi, furios:

- De ce scrii, dom'le, d-astea? De ce?...

Pentru câteva clipe am rămas - vorba aia - delemn. Era zbîrlit, poetul, și ochii i se aprinseseră ca nici cînd.

- La ce vă referiți, maestre? l-am întrebat șovăitor.

- La ce? Poftim! Se face niz-nai! La alea din *Urzica*!

- Aaaa! - m-am dumirrit - d-alea e vorba?

- Da, d-alea!

Uite, ți-o spun de la obraz: nu face!

Și-apoi, subit mios, cu o voce părintească, numai catifea:

- Ascultă-mă pe mine, nu e de tine! Schițe umoristice! Auzi? E treabă serioasă asta? Te rog, ca pe un copil al meu te rog, nu le mai face! Rîde lumea cînd le citește! Vrei să te compromiți?

L-am ascultat pe bătrînul meu confrate și am cerut încă o halbă.

- Bine, i-am spus, am să caut să le fac cit mai serioase.

- Așa da! consimți Gâlbează. Cit mai serioase.

- Umoristice, nu-i așa, dar serioase!

- Exact! Gîndește-te: ai un nume! De ce să ridă lumea cînd scrii d-astea?

- Ai dreptate!

Peste câteva zile mă întîlnește Tănăsescu-Lampion, mare expert în istoriografia literară a secolului al șaisprezecelea.

- Bine, șefule, mă ia dumnealui, familiar - de ce te ții d-astea? Am înțeles.

- Ce să fac? Se țin ele de mine! Nu poate fi oricine istoriograf.

- E adevărat, recunoaște preopinutul meu, mai sînt și umoriști pe la reviste, pe la gazete... Nu face nimic! Eu te cunosc. Știu că, dacă vrei, poți să dai ceva mai... cum... cum să spun... mai serios! Chiar la *Urzica*! Fă umor, dom'le, cît vrei... da' să fie ceva serios!

- Mda... Nu-i rău!

- Nu, nu, nu-i rău de loc! Adică ții neapărat să ridă lumea cînd te citește?

- Nu, nu țin, da' dacă se întîmplă...

- Să nu se întîmple! Ce, nu poți să le spui altfel? Schiță umoristică?

De acord! Da' să le faci serioase...! Este?

- Este!

...Mai acum o săptămînă, o profesoară pensionară mă amenință cu degetul:

- Ți-am citit *aia* din *Urzica*! De ce faci d-astea, frate? Și dacă le faci, de ce nu le prezinți într-o formă... ca să zic așa... mai... mai...

- ...mai serioasă, nu?

- Tocmai! Cine te oprește să scrii schițe umoristice? N-ai decît! Unii au ajuns și mai rău: compun tragedii cu subiecte de pe vremea lui Papură-Vodă! Așa că n-am nimic contra! Fă și d-astea, dacă vrei! Da' fă-le așa mai...

- ...mai serioasă!

- Ai pus punctul pe i! Cum, adică, nu există și umoriști se-

rioși? Îi citește lumea și nu rîde! Nu rîde de loc!

- Cred!

- Uite, Gâlbează!

- Ce-i cu el?

- S-a hotărît omul să scrie și el schițe umoristice! Zice că tu le faci prea... nu știu cum. A venit la mine și mi-a citit zece schițe, dragă, zece! Ce să-ți spun? Umoristice - erau! Da' n-am ris de loc! Ori Tănăsescu-Lampion.

- Cu asta ce mai e?

- Păi și el, după ce te-a întîlnit, s-a apucat să scrie niște schițe umoristice. Mi-a citit și mie! Ceva cu barba lui Zamolxis... Știi? El e istoriograf și se pricepe. Unii susțin că Zamolxis avea barbă și alții că n-avea!

- Și cum erau schițele?

- Cum să fie? Umoristice - da' n-am ris - neam!

...Alaltăieri l-am văzut în grădina Cișmigiuului pe poetul Gâlbează. Era furios.

- Știi ce mi s-a întîmplat?

- Nu!

- Nu? Mă mir! Toată lumea știe! Am vrut, dom'le, să le arăt și eu ăloră de la *Urzica* de ce sînt în stare! Și am compus câteva schițe umoristice, dar serioase. Și ce crezi? M-au trimis la plimbare. Ziceau că n-am haz! Da' ce, adică, Shakespeare are haz? Sau Dante?

- Sau Pliniu? îl completez eu.

- Care Pliniu? se burzuluiește poetul.

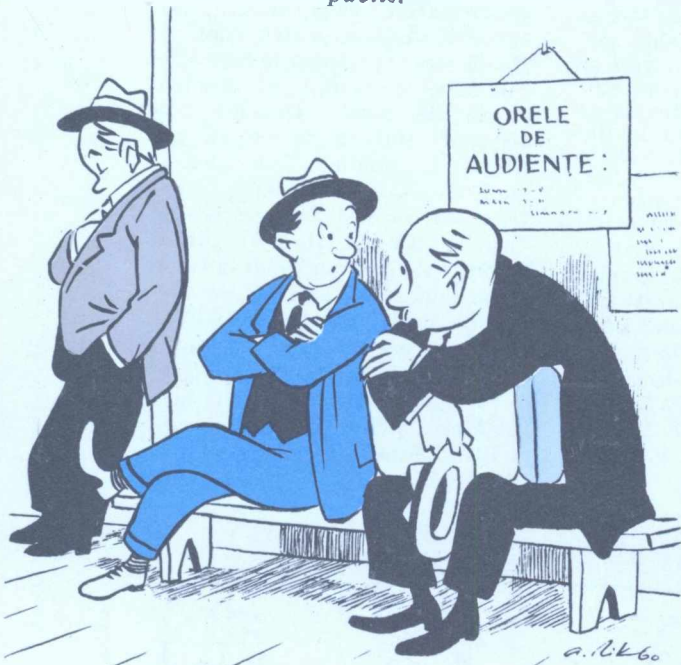
- Pliniu cel Bătrîn! cutez eu.

- Aha! Da - nici el n-avea haz!

Atunci? Nu, ascultă-mă pe mine! Nu-i nimic de făcut! Mă apuc iar de poeme în metru antic. Mă muncеște de zece ani un subiect.

- Foarte bine! Dă-i drumu'!

Sînt cazuri cînd nu se respectă orele de audiență pentru public.

- Ce aveți în valiză?

- Eh, ca omul! Mi-am adus și eu niște schimburi!

Calendarul celor ce
lucrează în asalt

Desen de V. CRIVĂȚ

Surisoare

Te-ai supărat pe mine rău
Deh! Nu eram pe gustul tău
Sînt semidoct (m-ai dat de gol)
C-abia mă mișc la „rock and roll“.
Și demn sînt de disprețuit
Cînd constatași că, în sfîrșit,
Eu nu disting, de m-ai tăia
Un „mambo“ de un „cea-cea-cea“.
Nu pot din mijloc să mă rup
Așa ca tine-n „hula hoop“
Și nici nu pot lătra: „hu-hu“
Atît de-artistic cum faci tu.

Sînt un incult, om de nimic,
Cît despre „șarm“ n-am nici un pic,
Nu mă tînd Cicero și-apoi
Cînd m-ai văzut în haine noi,
Lucrate clasic și banal,
Ții minte c-ai făcut scandal,
La voi acolo în salon,
Că nu-mi pusesem papion.

„Om incuiat“, așa sînt eu,
Și, vorba ta, „greșesc“ mereu,
Că-n fiecare zi muncesc
Și nopțile ades „tocesc“
(Că sînt student la curs seral)
În „bancuri“ nu prea-s actual,
Și-n loc de-„amalfi“ prefer suc
Și-ades la operă mă duc!...

Îmi amintesc că ne-am văzut,
Că ne-am vorbit, ne-am cunoscut
Cînd tu la „Patria“ mi-ai spus
Că ai vreo cinci bilete-n plus
Iar de atunci, din ce-a urmat,
Îți mulțumesc, m-ai inspirat
Să scriu acestea pentru tine
Că viața care-o duci „nu ține“.
Și-acuma, vorba ta: F' bine?

GEORGE DUCA

EPIGRAME

Unui meșter

De-un timp își neglijează meseria
Și-l vezi mai toată ziua-nre cheflii;
De-aceea nu-și prea face datoria
Dar face-n schimb destule datorii.

Florin Iordăchescu

Unei gimnaste

Dovedești fără ocol
Ceea ce e demn de spus:
Și-n gimnastica, la sol,
Poți ajunge foarte sus.

Victor Teodor

Unui normator

La normat e-un oarecare
Și nu prea se bagă-n formă,
Însă la cantină-i tare,
Depășește șapte norme.

George Garz
muncitor la uzinele
„T. Vladimirescu“.

Soțul ideal

Vă rog să credeți, nu e el bărbatul
Să fugă de căminul conjugal!
Atît de mult urăște celibatul
Încît se reinsoară, anual.

C. Arcașu

Unui centru atacant ce nu nimereste
poarta

Centrul nostru-i cu talent
Și-un record mereu atinge,
El șutează-n gol frecvent
Însă-n gol... (pe lingă minge).

Unui casier necinstit

Casierii zilnic după plată
Își „fac casa“ cu curaj,
El a făcut-o doar o dată
Și-a vrut să-i pună și... etaj.

Dan Căpruciu

Unui ospătar... ospătat

Ești ospătar și... te-ospătezi
Și bei virtos sfidînd morala.
Eu cred că-i cazul (Tu ce crezi?)
Să ți se facă... socoteala.

Unui ospătar care dă bere cu spumă
multă:

Îl chemi și-i spui, cu supărare:
— „La halba asta guleru-i prea
mare!“
Și replica-i se-aude dezarmantă:
— „La noi, așa e halba... elegantă!“

Unei țesătoare frunțașă!

Atît de meșter și sprintar
Prin fire degetele-ți porți
Încît, un lucru este clar:
La tine mor și... timpii morți.

Unei casierife care nu dă restul.

Nu te pripi, nu te mira
Cînd nu-ți dă restul casierifa!
Căci nu-i atît de vină ea,
Cît e de vină... rămășița.

G. E. Cruțescu

Cu respect

Tovarăşului Mazilu Gheorghe, şef al sectorului de exploatare a lemnului Rîmnicu-Vîlcea

Aşadar, tovarăşe şef al exploatării lemnului, lată-ne în plin codru. Ce poate fi oare mai încântător decât să te găseşti în mijlocul pădurilor cu frunza ruginie şi să aspiři adierile înmiresmate ale toamnei! Sublimă priverişte, care te îndeamnă tainic la reverie şi la uitare. Pînă şi foşnetul frunzelor pare o poezie:

*La mijloc de codru des
Zeci de învîrteli se ţes...*

sau foşnetul omului dumneavoastră, Cătănoiu:

*Codrule, codruşule,
Ce mai faci, drăguţule?
Numai bine-aş vrea să faci,
Ca să-mi pice mulţi pitaci...*

Cîtă măreţie! Cîtă poezie! Cîtă ciubucărie! Dar ce însemnătate au, tovarăşe Mazilu, măruntele şi trecătoarele ciupeli lumeste în contrast cu secularele şi sălbaticile frumuseţi ale nepătrunşilor codri, aflaţi sub părinteasca dumneavoastră şefie!

Oamenii, însă, aştia-s oamenii, ce să-i faci, au rămas nepăsători la vibraţiile sensibilelor dumneavoastră coarde lirico-sentimentalo-poetice, şi, ah! eterna slăbiciune omenească, au reacţionat doar la vibraţiile coardelor gaşco-abuzive...

Aşadar, să vibrăm pe scurt, tovarăşe Mazilu! În luminişul biroului ocupat de dumneavoastră l-aţi angajat ca gestionar de parchet pe Cătănoiu Vasile, care, din motive independente de voinţa dumneavoastră, vă este cumnat. Ziceau salariaţii: „Auzi, dom'le! Ditamai şef să-şi angajeze cumnatul!”

Bineînţeles aceştia n-aveau pic de dreptate. Cum adică? Cumnaţii n-au dreptul să fie angajaţi? La urma-urmei şi eu sînt cum-

natul cumnatei mele şi fratele meu e cumnatul cumnatului său şi dacă e s-o luăm aşa, din cele cîteva milioane de salariaţi, cel puţin 90% sînt cumnaţi! Această teorie era deci firesc să cadă!

E drept, aceiaşi răuvoitori au susţinut că Vasile Cătănoiu n-ar corespunde în funcţia de gestionar, fiind chiar oprit de lege, întrucît a suferit pînă în prezent 4 (patru) condamnări pentru delapidare. Logica dumneavoastră a fost însă de nezdruncinat: „Cătănoiu a băgat banii în buzunar fiindcă a mînut bani. La mine ce-o să bage în buzunar? Un stejar? Un arţar? Un pom de iarnă? O pungă cu ghindă? Să fim serioşi!”

Şi cu de la dumneavoastră putere l-aţi angajat gestionar pe Cătănoiu Vasile, de profesie cumnat şi în timpul liber delapidator. L-aţi cuprins pe după umeri şi i-aţi insuflat curaj: „Ia-ţi codrul în primire şi vezi-ţi de treabă!”

Zis şi făcut. Şi-a văzut omul de treabă... în statele de salarii. Şi uite-aşa, la umbra nucului bătrîn, a început Cătănoiu să falsifice acte, ca să scoată bani, vorba ceea, din pămînt din iarbă verde, din stejar verde, din arţar verde. Iar dumneavoastră, tovarăşe Mazilu, nici gînd să-l puneţi pe verde. L-aţi pus pe lemne, şi, ca un adevărat cumnat, l-aţi acoperit în calitate de şef, iar ca şef, l-aţi acoperit în calitate de cumnat!... Dar ce zic eu cumnat! V-aţi purtat ca un tată! Ca o mamă!

O mamă, dulce mamă, ce s-a petrecut după aceea! Cătănoiu a fost descoperit, scos din răcoarea codrilor şi băgat în răcoarea... ce să mai vorbim... Şi au prins oamenii a vă cînta:

*Ce te legeni, şefule,
Fără ploaie, fără vînt,
Cu privirea la pămînt!...*

Şi dumneavoastră răspundeai, suspinînd versificat:

*De ce nu m-aş legăna,
Că s-a dus inima mea...*

Ce e val ca valul trece

Şi s-a dus cinci ani la rece...

Totuşi, „simţămintele“ încătuşate ale cumnatului-gestionar, departe de a vă demobiliza, v-au magnetizat parcă. Şi impulsivat de fluidul magnetic, cîmpul magnetic al palmelor dumneavoastră a atras implacabil obrajii mecanicului-şef Pîrvu Constantin, prin care, la atingere, a trecut un puternic şi năucitor flux magnetic. Pentru demagnetizare, tribunalul v-a condamnat la 500 lei despăgubiri...

E adevărat că fericirea de a conduce un codru ca în codru v-a fost adesea întunecată. Vă lipsea un suflet de om, un suflet înţelegător, un suflet de cumnat.

Înţejaţi după o fiinţă care să fie alături de dumneavoastră cu trup şi suflet. Or cumnatul nu mai putea fi alături decât cel mult cu sufletul!... Şi cît de bine se pricepea el ca nu cumva să treacă pe lîngă dumneavoastră zile serbede şi monotone! În amintirea frumoaselor zile, nu din Aranjuez, ci din codru, cînd Cătănoiu, în calitate de gestionar-cumnat, trecea pe stat nume fictive, încasînd sume concrete, cînd aproba vînzări de lemne doar prietenilor, în amintirea frumoaselor zile, aşadar, aţi încercat şi dumneavoastră să reinviaţi, e drept cu mai puţină pricepere, aureola acelor timpuri.

Astfel, cînd muncitorii Uşurelu şi Vlad au cerut să le plătiţi alocaţia în bani pentru copii, coardele dumneavoastră lirico-sentimentalo-poetice au prins viaţă, pe neaşteptate: „Măi oameni buni, există oare fericire mai mare pentru un părinte, decât un copil?” „Nu există, tovarăşe şef!” „Această fericire poate fi măsurată oare în bani?” „Nu poate, tovarăşe şef!” „Păi dacă nu poate, căraţi-vă de aici că vă ia mama dracului! Şi să nu mai aud că-mi cereţi alocaţia! Meschinilor! Auzi dumneata! Au copii, sînt fericiţi, mă au pe mine ca şef şi mai vor şi bani!”

Enervat la culme de atîta amară nerecunoştinţă, v-aţi găsit mîngîierea în adevărul unui panseu filozofic, pe care l-aţi împărtăşit şi pădurarului Lixandru, care se afla tocmai în preajma dumneavoastră: „Măi Lixandre, ce-or fi avînd oamenii aştia nevoie de bani? Că pînă la urmă, toţi o să ajungem o apă şi-un pămînt!” „Aşa e, tovarăşe şef, a întărit pădurarul, dar dacă pămîntul e mai gras, e mult mai bine. Uite, eu, de pildă, am o bucată de pămînt ca vai de lume, şi tare-aş vrea să fiu o apă şi-un pămînt mai acatării!”...

Şi coardele sentimentale au vibrat din nou. Aţi luat în primire, în modul cel mai filozofic cu putinţă, bucată degradată de pămînt a lui Lixandru şi i-aţi schimbat-o cu o bucată de pămînt din proprietatea statului...

Coardele sentimentale, tovarăşe Mazilu, ce să-i faci?

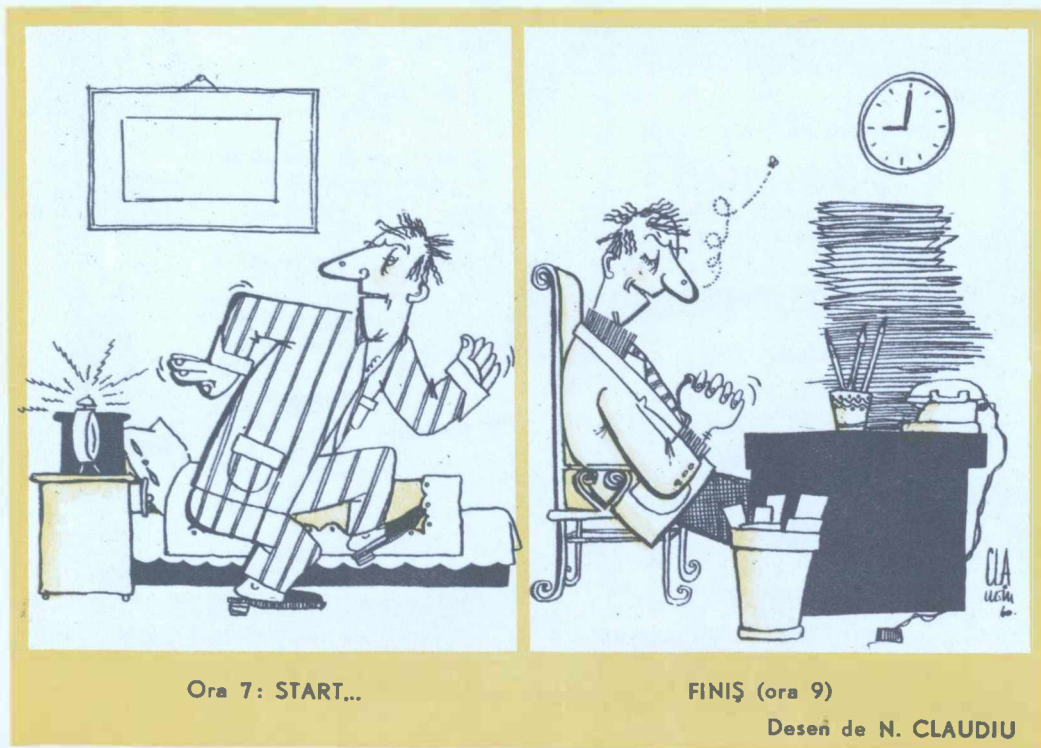
Ei, în încheiere, îngăduiţi-ne, tovarăşe Mazilu, să vibrăm şi noi puţinţel din coardele noastre, nu din cele sentimentale, ci din cele vocale şi să vă doinim:

*La mijloc de codru des
Cîte învîrteli se ţes,
Toate la iveală ies...
.....
Să sperăm c-aţi înţeles.*

Cu deosebită stimă şi ineputabil respect,
a dumneavoastră prietenă sinceră,

URZICA

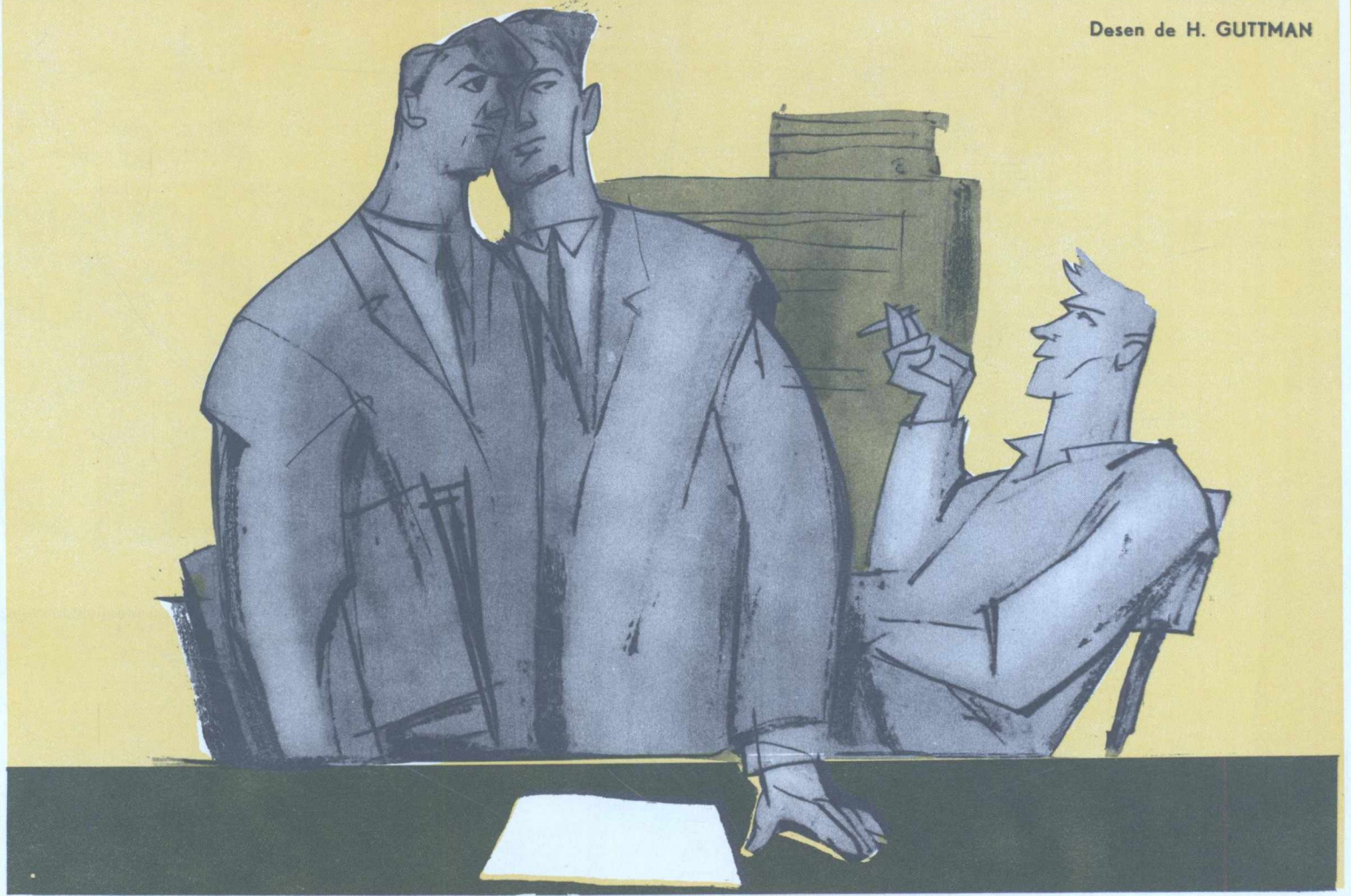
LENEŞUL

Ora 7: START...

FINIŞ (ora 9)

Desen de N. CLAUDIU

— Tovarășe, de ce primești vizite în timpul serviciului?
— Dar nu e în vizită, e ca la el acasă!...

RADIO URZICA

Aici, *Radio Urzica!* Transmitem un program special, în colaborare cu stația de radio-amplificare din comuna Iancu Jianu (raionul Balș, regiunea Craiova).

Precum se vede, în materie de radio-amplificare, noi înțelegem să colaborăm cu tovarășii din această localitate (atât cu cei de la Sfatul popular al comunei Iancu Jianu, cât și cu cei de la G.A.S. Iancu Jianu) spre deosebire de dînșii care nu vor să colaboreze între dumnealor.

Sfatul zice una, Gospodăria zice alta

La sesizarea *Urzicii* că stația de radio-amplificare din această comună nu funcționează, sfatul popular zice: — Noi, sarcina ne-am îndeplinit-o. Am revizuit întreaga rețea de difuzare și am intervenit la conducerea G.A.S. s-o pună în funcțiune, dar G.A.S. — care e proprietara stației — ne-a răspuns că n-are tehnician pentru racordarea difuzoarelor și că o va pune în funcțiune când îi va sosi un tehnician de la centrul raional. În prezent, stația nu funcționează.

Iar G.A.S. zice: — Stația funcționează. Emite audiții prin cele 50 de difuzoare instalate în incinta gospodăriei (la grupul social, la locuințele muncitorilor și funcționarilor, la secții etc.) — și numai prin difuzoarele de la domiciliile locuitorilor din comună nu emite, fiindcă e instalația necorespunzătoare. Starea acestei instalații se datorește conducerii sfatului comunal, care și-a luat sarcina s-o pună la punct, dar n-a pus-o.

Va să zică, sfatul zice una, G.A.S.-ul zice alta, iar — pînă una alta — locuitorii din comună nu pot asculta muzică la radio.

Controversa continuă și se amplifică. O amplificare căreia nu-i lipsește mult ca să fie... radio-amplificare. Numai ceva ar mai trebui: radio-colaborare.

Emisiune literară

Înceiem programul nostru cu o emisiune literară, în cadrul căreia transmitem două poezii: „Balada chirieșului grăbit“ de G. Topirceanu și Balada unor chirieși care nu s-au grăbit să-și plătească chiriile la I.G.O. Vaslui.

Bety Schapira, din str. Lascăr Catargiu nr. 10, are de plată 432 lei, reprezentînd chiria pe 3—4 ani.

Neculai Purcăreață, din str. Ștefan cel Mare nr. 44, datorează 933 lei.

Dumitru Dumitru, din str. Călugăreni nr. 60, are de plată 705 lei.

Sava Dumitru, de la aceeași adresă, neplătindu-și ani de zile chiria, datorează 974 lei.

Urmarea: I.G.O. Vaslui i-a dat, pentru neplata chiriei, pe cîteșipatru, în judecată.

Final de haladă: Dacă locatarii care nu-și plătesc chiria sînt oameni lipsiți de judecată, — despre aceștia patru se poate spune acum că sînt niște oameni cu... judecată.

CRISTEA BOLDU

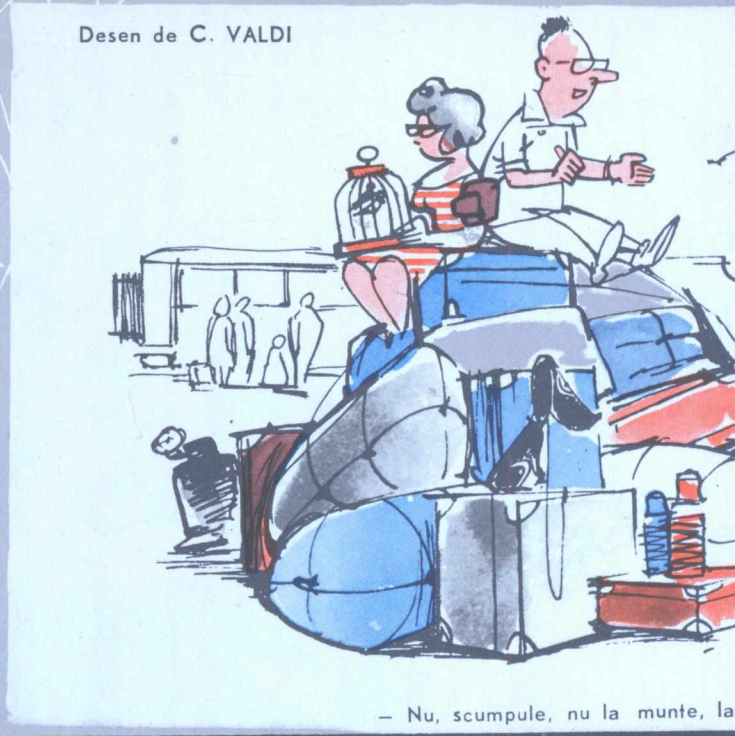

— Copii, am văzut o piesă... admirabilă!
— ??...
— ... „Soțul Ideal“ II...

Desen de V. VASILIU

O fată fără inimă!...
Desen de CIK DAMADIAN

- Nu, scumpule, nu la munte, la

ÎNTOARCEREA DIN CONCEDIU

*de la munte
și de la mare*

- Tii, și

— Uf! Bine că s-a terminat concediul
ca să mă pot odihni și eu puțin!...

Desen de P. ȘERBAN

Desen de N. ARION

ULTIMA

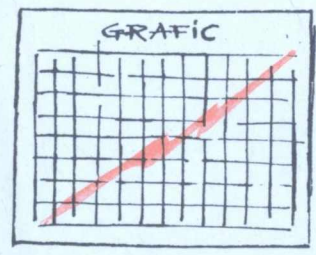

Desen de A. PAVEN

DUPĂ CONCEDIU

Desen de P. ADRIAN

— Uite, cam așa arată „Postăvarul”, și dacă am șiține același spor, să'vii să vezi „Ceahlăul”!

— Faceli nițeluși liniște! Telefoniez nevesti-mi la Predeal să mai stea o săptămână, că pe-aici se anunță urât!..

Desen de FRED GHENĂDESCU

De-ale lor

Îngrijirea medicală în S.U.A. e foarte scumpă

Iar omul demoralizat
Filozofează deseori:
„La prețul ăsta ridicat,
Mai convenabil e... să mori!”
V.F.

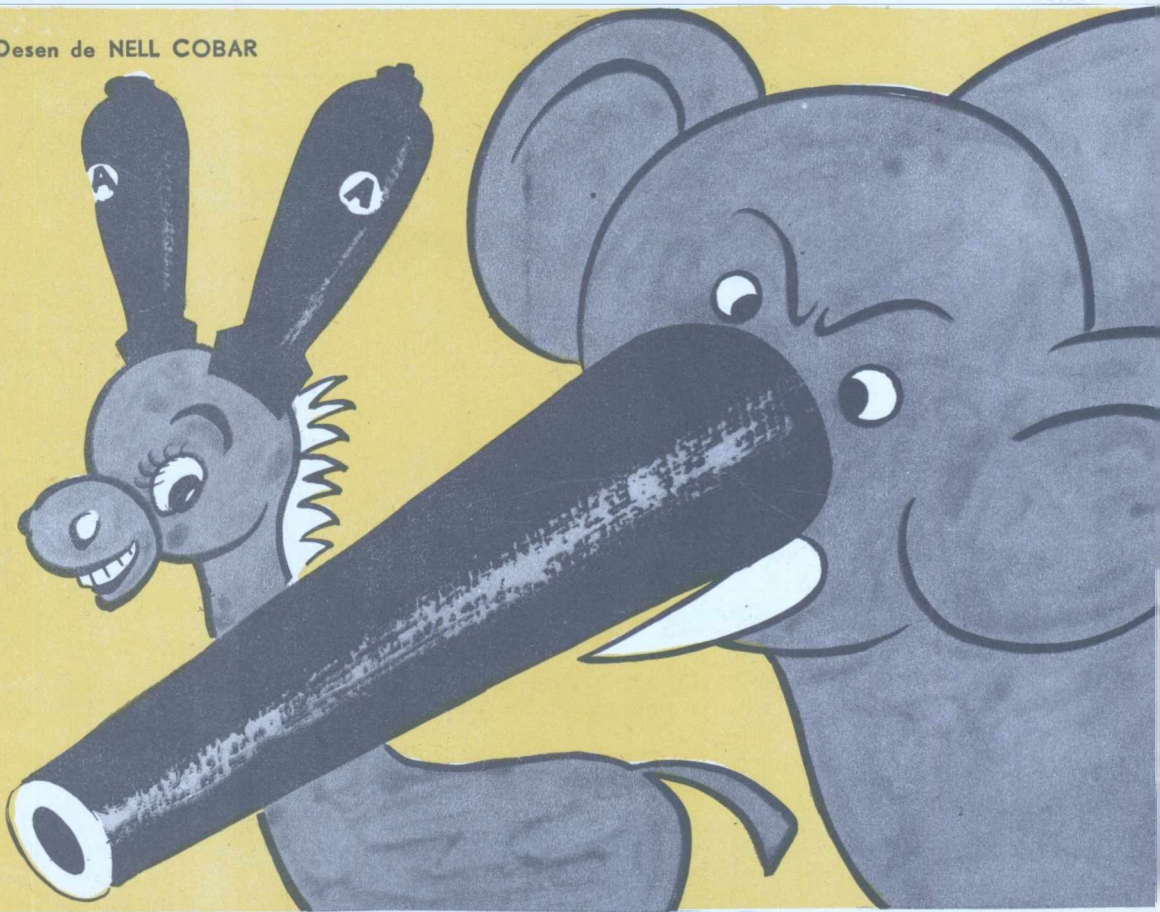
Cercurile monopoliste din S.U.A. impun guvernului american o politică aventuristă și primejdioasă.

În lumea lor s-a stabilit
Un fenomen primordial:
Cei care au numai profit
Sint un pericol... capital.
Mircea Codrescu

Colonialiștii și zborul rachetei sovietice în lună

Nimeni nu poate să spună
Că în zbor sînteți copii.
Unii zboară pînă-n lună.
Voi zburăți... din colonii...
G.E.C.

Desen de NELL COBAR

SEMNE ELECTORALE ÎN S.U.A.

MISTER JOHN LEIADEBUNE CITEȘTE ZIARUL

Missis Carolina l-a prins pe mister John în flagrant delict cu gazeta:

— Ce-i asta, John? Ce te tot zgîiești la femeia aia goală din fotografie?

— Nu mă zgîiesc de loc și nici n-aș avea de ce. E o simplă reclamă pentru o pastă de dinți.

— Și de ce au pus-o în ziar?

— Ca să vedem toți că are dinți frumoși.

— Și dacă o puneau îmbrăcată, nu mai vedeai toți că are dinți frumoși? De ce nu te uiți, mai bine, la articolul acela din dreapta, cu cifre multe și tabele?

— Mă uit și acolo, darling, dar acela nu-i un articol. Este o statistică.

— O statistică, despre ce?

— Despre orice. De la submarine, pînă la cămăși bărbătești.

— Poftim! Ce poate să spună o statistică despre cămăși?

— Spune multe. Statistica, să știi, e o oglindă a vieții. Știi cite cămăși se găsesc azi în toată America? Exact de cinci ori atîtea cîți bărbați sint. Asta înseamnă că fiecărui bărbat îi revin cite cinci cămăși.

— Așa spune statistica?

— Așa.

— Atunci, du-te fuga acolo și spune-le să-ți mai dea patru cămăși, că tu nu ai decît una.

— Nu m-ai înțeles. Statistica nu-ți dă nimic. Statistica numai constată ce ai.

— La tine vād că a constatat că n-ai.

— Statisticii nu-i pasă de mine sau de tine...

— De ce? Pentru că încă nu au venit alegerile?

— Aicea, frate, se dau cifre globale, calculele de specialiști. Mă-nțelegi?

— Îți spune că ai ce n-ai, și mai vrea să și înțelegi ceva, zice că-i specialist. Să mă tai dacă pricep.

— Am să-ți explic mai simplu, darling. Statistica ce treabă are? Vede ce am eu, vede ce are altul și face din asta o medie.

— Aha! Acum e simplu: va să zică dacă eu mănînc într-o zi o gîscă și tu nu mănînci nimic, înseamnă că, în medie, noi amîndoi am mîncat în ziua aceea cite o jumătate de gîscă. Cu statistica asta, poți să mori de foame sătul!

— Tie, darling, numai la mîncare ți-e gîndul. Parcă n-ar fi pe lume și alte lucruri mai frumoase, mai nobile.

— Și, mă rog, despre ce lucruri nobile mai scrie în statistică, afară de cămăși?

— De exemplu, despre bombe. Află, darling, că sint atîtea bombe în țară, că la fie-

că sintem slabi. Vezi că statistica face risipă?

— N-ai înțeles.

— Ba cred că tu n-ai înțeles, John, dacă spui că negrilor le revin tot atîtea gloanțe ca și albilor.

— În statistică, darling.

— Și ce, în statistică nu-s tot negri? Dar, pentru că ești cu ziarul, spune-mi, nu scrie cumva în statistică cite gloanțe trebuie pentru o cămașă?

— Cum adică?

— Să zicem, din cît costă zece gloanțe, se poate face o cămașă?

— Se poate. Dar de ce întrebi?

— Socoteam că dacă nu erau gloanțele, puteai să ai și tu cinci cămăși, cum scrie în statistică.

— Asta-i propagandă, darling! Nu cumva citești ziare comuniste cînd nu-s eu acasă? Mai bine dă-o-ncolo de discuție și dă-mi o cafea. Că la noi cafea se consumă un litru la zece oameni pe zi!

— Scrie asta în statistică?

— Scrie.

— N-or fi aflat la ziare că ni s-a terminat zahărul și băcanul nu mai dă pe datorie. Dar, oricum, noroc că după statistică ești... sătul!

P. LUDMILA

care o mie de cetățeni poate să le revină cite una.

Sărăcii!

— Nu, că nu le face nimeni nimic. Le revine numai așa, statistic. Le revine cite o bombă și o bucățică de submarin. În plus, fiecărui cetățean îi revin cite cincizeci de gloanțe.

— Mușcă-ți limba! Poate, cum îi știm, s-au gîndit la negri.

— Nu, frate, pentru toți.

— Nouă ne-ar ajunge un glonț la amîndoi,

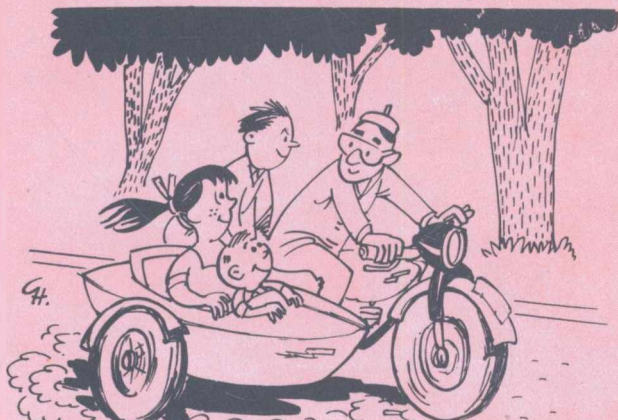
DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI •

DIN ZONA DOLARULUI

Desene de GH. CHIRIAC

Salariatul Buzov Constantin de la Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor folosește motocicletă instituției în scopuri personale.

CU MOTOCICLETA INSTITUȚIEI

- Ai auzit? S-au ieșit motocicletele!...
- Da, dar asta e pe gratis!...

Lucrătorul Negoșescu Ion de la Intreprinderea „Ascensorul”-București repară superficial ascensoarele, fiind nevoit să revină după fiecare reparație de mai multe ori.

Taxatorul Sîrbu Gh. de pe autobuzul I.R.T.A., ruta Oravița-Moldova Nouă, nu leagă bagajele călătorilor, motivînd că nu are frînghie și nici obligația de a face așa ceva.

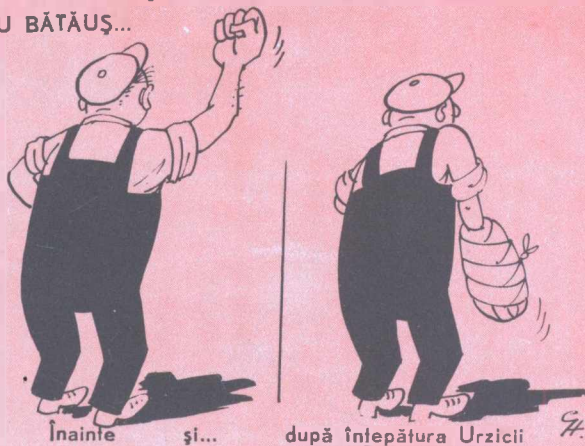
SOLUȚIA TAXATORULUI

TAXATORUL (către călători): — Pufem pleca, bagajele sînt legate, nu cad!
CĂLĂTORII: — Dar pantalonii?...

Maistrul Tompa Tiberiu de la Intreprinderea minieră „Petre Gheorghe” din Baia Mare a fost sancționat cu retrogradare pe trei luni, fiindcă a bătut un subaltern.

MAISTRU BĂTĂUȘ...

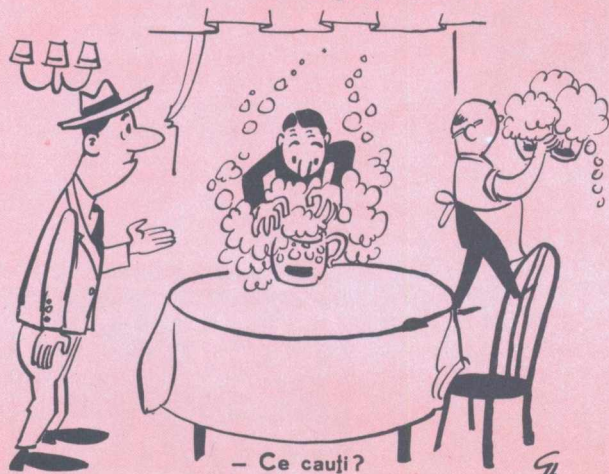
Înainte și... după înepătura Urzicii

Autobuzele din orașul Lupeni staționează timp îndelungat la capătul liniilor, deoarece șoferii stau de vorbă.

ÎNTRE ȘOFERI: — Stați să vă spun și eu una bună cu un șofer...

Gestionarul Blidaru Andrei de la bufetul din cartierul Steierdorf-Anița servește halbele pe jumătate.

- Ce cauți?
- Berea!...

La cramă

— întâmplare de necrezut —

Când m-am dat jos din mașină nici nu bănuiam că voi fi eroul unei întâmplări atât de ciudate. M-au impresionat la început zidurile. Groase, albe și reci. Parcă intrașem într-o fortăreață subterană, nu într-o cramă. Când am coborât scările, totul în jurul meu mi se părea masiv, de neclintit. În schimb, la întoarcere parcă pășeam pe puntea unui transatlantic în plină furtună. Aveam impresia că zidurile, masivele ziduri, deveniseră elastice și că dansează și ele. E drept că între timp se scurseseră câteva kilograme bune... Vreau să spun câteva ceasuri bune. Dar să încep cu începutul. Ne-am oprit întâi în fața unui butoi imens, parcă bolnav de elefantiazis. Totul era uriaș la acest butoi. Și doagele, și cepul, și canaia. Însoțitorul meu, tovarășul Dumitru, cum s-a prezentat, m-a întrebat: „Gusti?” „Gust!” i-am răspuns eu, și am dat paharul peste cap. „Ce părere ai?” m-a întrebat el. „Eu nu sint un superficial, i-am răspuns, nu-mi dau părerea fără o analiză mai profundă!” Și i-am întins paharul să-mi umple. După câteva pahare de analiză profundă, m-am declarat de acord cu comisia de la Liubliana care i-a acordat vinului medalia de aur. E drept că de exprimat nu mă puteam exprima prea corect, dar de acord eram. Apoi am trecut la un alt uriaș strins în cercuri de fier „Tot medaliat! La Budapesta!” mi-a spus Mitică, însoțitorul meu, cu care stabilisem între timp niște relații foarte cordiale. Apoi am trecut și la alți medaliați. „Gusti?”, mă întreba prietenul meu Mitică. Eu nu mai puteam să

răspund ci, după ce îl sărutam plingând, dădeam numai din cap în semn de aprobare. Și, după ce am dat pe gît mai multe pahare de medalii, am ajuns la concluzia că picioarele sînt un accesoriu inutil pentru corpul omenesc, deoarece te lasă tocmai atunci cînd ai mai multă nevoie de ele. Și cu ajutorul prețios al bunului meu prieten Mitică, am izbutit să mă așez pe un butoi-aș gol. Imaginați-vă ce performanță, nici într-o parte, nici în alta, ci direct pe butoi-aș. Cînd deodată, ce să vezi? Mitică, însoțitorul meu, fratele meu, sprijinul meu, dispăruse. Încep să-l strig: „Mitică! Mitică!” Nimic. Ia-l de unde nu-i. Rămăsesem singur. Singur, singurel între butoaie. Și în imposibilitate de a mă deplasa prin mijloace proprii.

Deodată aud un glas: „Altundeva n-ai mai găsit să te așezi?” Mă uit în jur. Nimeni. „Mi s-o fi părut”, mă gîndesc. Dar aud din nou: „Eu abia îmi trag zilele și el se așază pe mine!” De necrezut, vorbea chiar butoi-așul de sub mine. Săr oarecum în picioare și mă dau un pas înapoi. Și fiindcă simt că începe să se învîrtească pămîntul cu mine, încerc să mă sprijin de un alt butoi gol. Aud un strigăt: „Nu mă atinge!” Mă-ntorc și abia izbutesc să îndrug: „Scuzați, am crezut că sînteți butoi!” „Am fost butoi, îmi răspunde interlocutorul meu, oftînd din toate doagele. Am fost odată dar acum am rămas o umbră din mindrețea de butoi de altă dată”. Și butoiul începe să plîngă cu lacrimi mari de Riesling de-mi era că i se desfac cerurile de atîta jale. „Știi dumneata, continuă el

să-mi spună sughițînd printre lacrimi, că eu am adăpostit în mine cele mai prețuite varietăți de vinuri?! Am fost și eu odată cineva și-acum...” „Dar, încerc eu să-l mai consolez, nu arătați chiar atât de rău, nu păreți de loc slăbit”. „Nu te lua după aspectul exterior, ripostează el, ce-i drept, par un butoi ca toate butoaiele, dar ce se petrece în mine, ce mă macină pe mine, numai eu știu. Simt cum mă usuc și în curînd o să ajung ca și ceilalți membrii ai nefericitei mele familii. Numai să-i vezi și ai să-ți dai seama de perspectivele mele sumbre. Ia veniți încoace, fraților!”, strigă el, și unde începură să se rostogolească către mine niște butoaie dogite și hodrogite de-ți venea să le plîngi de milă. „Și din ce cauză suferiți atât?” am îndrăznit eu să întreb. „Din ce cauză? Păi nimeni nu se îngrijește de noi. Uite, acum se apropie sezonul nostru. Ar trebui să primim oaspeți de seamă, recolta nouă de vinuri. Dar cum să-i primim în halul în care ne aflăm? Am auzit că prin alte părți s-au terminat de mult pregătirile de toamnă, numai noi stăm. Stăm și oftăm. Ah, ce bine ne-ar prinde o baie de sulf...”

Cînd au auzit de sulf, butoaiele au oftat atât de tare încît le-au sărit cepurile, iar un butoi-aș durdului, pare-se mezinul familiei, striga într-una: „Vleau sulf, vleau sulf!” Un butoi pîntecos s-a aplecat către el și i-a spus: „Taci cu tata! Taci cu tata! O să-ți dea tata și sulf!” apoi s-a întors spre mine și mi-a șoptit: „Deh, copil! Ce știe el? El vrea sulf!” „Dar la ce vă trebuie sulf, suferiți de reumatism?”, am întrebat eu. „Eh, ce știi dumneata, mi-a răspuns nefericitul tată. Sulful e pentru noi, butoaiele, o adevărată binefacere, e ceea ce reprezintă penicilina pentru oameni!” La care butoi-așul a început să țipe: „Nu vleau injecție, vleau sulf, vleau sulf!” „Și cine e de vină de toate astea? Cine e de vină?” Nimeni nu mi-a răspuns. Mitică tocmai se înapoia. „Iartă-mă că te-am lăsat puțin singur, s-a scuza el, mi-am adus însă aminte că trebuie să-i spun ceva tovarășului director în legătură cu pregătirea vaselor și pompelor pentru noua recoltă. Știi, noi am cam întîrziat. Dar ce-i cu dumneata? De ce-ai adunat butoaiele astea goale în jurul dumatăle?”

Responsabilul susține sus și tare că butoaiele nu vorbesc. Și mai susține că e timp pentru pregătirea vaselor și pompelor. Deși ceilalți nu sînt de acord cu el. În orice caz, eu caut sulf. Am nevoie de sulf. Măcar pentru bietul butoi-aș. Deh, copil! Ce știe el?

ATANASIU ATLAS

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

1	T	Î	R	G	O	V	I	S	T	E
2		M	U	R	D	Ă	R	I	E	
3	G	E	S	T	I	O	N	A	R	I
4			C	O	N	D	I	C	A	
5	A	L	I	M	E	N	T	A	R	E
6		H	A	L	A	T	E	L	E	
7	G	Ă	E	S	T	I				
8		S	A	N	C	T	I	U	N	I
9	H	U	N	E	D	O	A	R	A	
10		S	C	R	U	M	I	E	R	E
11		M	Ă	S	U	R	I			

Pentru că jocurile de cuvinte încrucișate dezvoltă inteligența și îmbogățesc cunoștințele despre igienă ale responsabililor de localuri, publicăm și noi — pentru uzul amatorilor — prezentul joc de cuvinte încrucișate.

Dar, spre a nu-și bate dezlegătorii prea mult capul, publicăm jocul... gata dezlegat.

ORIZONTAL

1. Oraș din regiunea Ploiești, în care unitățile alimentare nr. 2, 6, 18 și 39 se remarcă prin *Orizontal 2*.

3. Persoane bizare: Emil Banu de la unitatea nr. 2 (care nu dădea consumatorilor *Orizontal 4* de sugestii și reclamații), Aurelian Matache de la unitatea nr. 6 și Enache Nicolae de la unitatea nr. 18 (care tolerau ca vinzătorii să servească unele produse *Orizontal 5* cu mîna și să aibă *Orizontal 6* murdare).

7. Oraș din regiunea Pitești, în care a vrut să ia masa, la restau-

rantul nr. 1, tovarășul Sărățeanu, directorul întreprinderii de prospecțiuni geologice și geofizice din București, dar — văzînd murdăria din local — a renunțat.

8. Ce-au primit, din partea forului lor superior, responsabilul și vînburșul de la restaurantul nr. 1 din *Orizontal 7*.

9. Oraș în care, la cinematograful „Victoria”, pe scări și în hol era *Orizontal 2* și nu se afla urmă de *Orizontal 10*.

11. Ce-au luat alimentarele din *Orizontal 1*, restaurantul din *Orizontal 7* și cinematograful din *Orizontal 9*, ca să nu mai fie în aceste localuri *Orizontal 2*.

VERTICAL

Cuvinte verticale jocul nostru n-are, deoarece cuvintele cu care voiau cei criticiți să-și justifice lipsurile, nu stau în picioare.

C.B.D.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE • CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

SERVICIU ROMÂNĂT

— Piesă în 5 acte doveditoare —

Personaje: Popescu Petre, inginer-șef, șoferi.

Locul acțiunii: I.A.R.T. — Ploiești.

Actul I

CUCU: Să trăiți, tovarășe inginer-șef!

POPESCU: Noroc, Cucule! Cu ce treburi pe la mine?

CUCU: Necazuri, tovarășe inginer. Vreau să fiu șef.

POPESCU: Ce-ți veni, mă?

CUCU: Uite-așa!

POPESCU: Și mie ce-o să-mi vină?...

CUCU: Păi cit credeți. Când e vorba de dumneavoastră, eu nu mă uit.

POPESCU: Ba să te uiți, că altfel nu știi cit numeri!

CUCU: Și cit ar trebui să număr, tovarășe inginer-șef?...

POPESCU: Școala elementară ai terminat-o?...

CUCU: Terminat-o!

POPESCU: Atunci știi să numeri până la 1000!...

CUCU: N-am terminat-o, tovarășe Popescu! Am numai două clase, abia număr până la 500!...

POPESCU: Fie și 500, dar fi numeri lunar. Ianuarie 500, februarie 500...

CUCU: Februarie 400, că are numai 28 de zile!... Zău, tovarășe inginer, că nu-i preț fix. Doar nu sînteți magazin de stat!...

POPESCU: Dar ce sînt, mă? „Solduri“, să-ți fac reducere? Eu te fac șef întreg, nu cupon!... Scoate banii!...

CUCU: Scoateți numirea... Așa, bogdaproste... care va să zică Cucu Constantin, numit șef de coloană-auto la Buzău!... Mulțumesc și să vă țină Dumnezeu!

POPESCU: Ba o să mă ții tu!

Actul II

NIȚĂ: Să trăiți, tovarășe inginer-șef!

POPESCU: Să vedem cu cel...

NIȚĂ: Aș vrea să mă angajez șofer la I.A.R.T. Ploiești.

POPESCU: Acte ai?

NIȚĂ: Poftim. De la Școala automoto!

POPESCU: De la Banca de Stat!

NIȚĂ: Ce acte, tovarășe Popescu?

POPESCU: 20 de acte a cite o sută!...

NIȚĂ: Din astea n-am!...

POPESCU: Poate să fie și 80 a 25!... Că eu nu sînt birocrat! Pot să fie orice fel de acte, dar să fie emise de Banca de Stat, că-i o instituție care mi-e dragă.

NIȚĂ: N-am decît carnet de conducere.

POPESCU: Da? Atunci... tovarășă secretară, condu-l pe tovarășul...

NIȚĂ: Mă angajați?

POPESCU: Poate...

NIȚĂ: Cînd?

POPESCU: Cînd?

NIȚĂ: Nu pricep.

POPESCU: Și-atunci ce pretenții ai? Oamenii nepricepuți nu angajăm!

Actul III

CIUFU: Să trăiți, tovarășe Popescu...

POPESCU: Ciufule, te fac om!...

CIUFU: Păi sînt...

POPESCU: Ești, dar te fac un om și jumătate...

CIUFU: Cum adică?

POPESCU: Adică jumătate mie, jumătate ție!

CIUFU: Despre ce e vorba?

POPESCU: Te-am propus cu 6800 lei premiu. Ai muncit excepțional!

CIUFU: Ura!... Extraordinar! Mă simt în al nouălea cer!...

POPESCU: Simte-te mai jos, în al patrulea cer, fiindcă jumătate îmi dai mie...

CIUFU: Nu dau nimic!

POPESCU: Nu iei nimic!...

CIUFU: Cum să nu iau. Am muncit excepțional!...

POPESCU: Cînd ai muncit excepțional?

CIUFU: Mai sus cu cinci replici!...

POPESCU: 2000!...

CIUFU: 1500.

POPESCU: Ticălosule!... Cu 1500 lei vrei să cumperi un inginer-șef?

CIUFU: Da' ce, mă rog, există tabele tarifare?

POPESCU: Ieși! Ieși afară!...

CIUFU: Ieși!...

POPESCU: Și să nu te întorci fără 2000!

CIUFU: 1000!...

POPESCU: Am spus 2000, dar dacă nu vrei să dai decît 1500, fie și 1700! Scoate-mă, șmecher!

Actul IV

POPESCU: Fraților, cînd ne-o fi mai greu, să ne fie ca acum!

Hai noroc! Să mai vină o damigeană! Cine comandă?

ȘOFERUL I: Dumneavoastră comandați, că sînteți inginer-șef!...

POPESCU: Eu comand la birou. La restaurant comandați voi!...

ȘOFERUL II: Tovarășe Popescu, ați băut cam mult. O să mergeți pe trei cărări!

POPESCU: Ei și? Sînt inginer-șef și merg pe cărarea care-mi place!...

ȘOFERUL II: Ospătar, ia mai adu 5 litri de benzină! Da' să fie de Cotnari, că face aprindere automată.

POPESCU: Grozav combustibil!... Te arde-n patru timpi!... Foaie verde și-un piper...

ȘOFERUL III: Cîntați, tovarășe Popescu?...

POPESCU: Am un foc la inimioară... și mă arde...

ȘOFERUL I: Vă arde țuica, tovarășe Popescu.

POPESCU: Țuica nu mă arde, mă stinge... „La gară la Leordeni“... Găini mi-ați adus, mă!

ȘOFERUL II: Le-am încărcat în camion... Una a ouat în canistră!

POPESCU: „...mă-ntilnii cu mîndra ieri“...

ȘOFERUL III: Cu cine vă întîlniți?

POPESCU: Cu Sandu... cu Zănescu... Adu suta, na-ți claxonul... cine vrea claxon plătește o centă... „Mă-ntilnii și ieri și azi“...

ȘOFERUL I: Și de fiecare dată cînd vă întîlniți vă plătește cite o centă?

POPESCU: Total 32 claxoane...

ȘOFERUL I: Tovarășe Popescu, noi am plătit toată consumația... așa cum prevede regulamentul. E timpul de plecare! Să ridicăm ședința...

POPESCU: Dar pe mine cine mă ridică!... Mai cu seamă că eu sînt acum în muncă de control...

ȘOFERUL II: Și cînd o să mai controlați?...

POPESCU: Găinile sînt controlate: au ouă; vinul e controlat pînă la fund, pe voi v-am controlat, aveți buzunarele goale... Da' vinul meu pentru acasă unde-i? Hic!...

— Iar aceleași feluri de mîncare?!
— Păi n-ați cerut meniu „fix“?...

Desen de N. GEORGESCU

ȘOFERUL III: L-am turnat în canistră.

ȘOFERUL II: Ce?... ce vorbești? Canistra am golit-o în rezervor!

POPESCU: Nu-i nimic! La garaj decontăm „Odobestiu“ și la cantină decontăm benzina... Gata...

Unde-i foaia de parcurs... „Foaie verde și-un“... Gata! Pornirea!...

„tot pe lîngă drum, pe lîngă gard, pe lîngă șanț“...

Actul V

Și Popescu Petre, inginer-șef la I.A.R.T. Ploiești, a zburat din întreprindere cu viteza a patra... Asta nu înseamnă că acest material este nul și neavenit. Nul și neavenit a fost Popescu Petre în funcția pe care a ocupat-o.

AL. VIANU

TOAMNA ÎN CÎTEVA CUVINTE

BASCĂ — Cerc de... artiști plastici.

FULGARIN — Umbrelă... cu mîneci.

MĂNUȘĂ CU UN DEGET — Favoritism.

MUST — Vin... fraged.

NOAPTE RĂCOROASĂ — Întineric fără plapumă.

OBIELE — Fularul piciorului.

PASTRAMĂ — Crep comestibil.

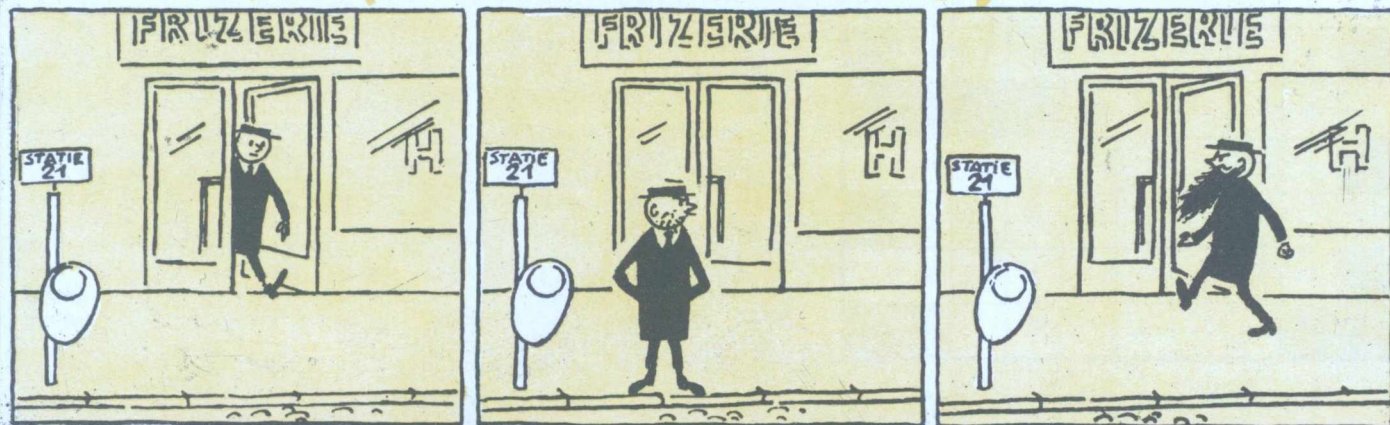
PULOVER — Manșonul cămășii.

ZILE CALDE DE TOAMNĂ — Solduri.

D. M.

13

Peripetțiile lui Nae Șamălie

14

Desen A. PAVEN

COLESTERINA

Liliana sări în brațele bunicii și o sărută lung pe frunte, ochii bătrinei lacrimară, iar bărbia prinse a-i tremura...

— Ia spune-mi, bunico, cum o mai duci cu sănătatea? Ce-a spus doctorul când te-a vizitat ieri?

— Ce poate spune el? Aici vorbesc cei 85 de ani cuibăriți în oasele mele. Am cam multă colesterină în sânge, fiindcă nu prea țin regim. Din cauza asta mă doare rău capul. Uite, pe-aici...

— Va să zică, din cauza ei te doare capul! zise fata. „Colesterina“ să știi că e și buba mea; din cauza ei, în fiecare dimineață, după ce-mi fac coada, abia mai văd înaintea ochilor! Și ce mai simți, bunico?

— Apoi... amețeli, oboseală, mi se taie vederea pentru câteva clipe și... dar ce-ți tot spun eu necazurile mele. Tu, la 20 de ani, n-ai dreptul să vorbești de boală.

— Totuși, bunico, și eu trebuie să-mi caut sănătatea, că altfel ajung ca dumneata.

— Și-i rău să ajungi ca mine? Pe mine, până la 79 de ani nu m-a durut nici o unghie, deși 40 din ei am tras greu în fabrică cu șpanga stăpînului sub coastă și pe deasupra am mai făcut și 12 copii.

Terminându-și vorbele o dată cu cafeluța ce dădea în foc, bunica și-a luat locușorul ei dintre perne, alături de motanul ce i se încolăcise la picioare ca o turtă de smoală.

A doua zi, dimineața, tînăra artistă Liliana a fost prima care a deschis ușa Poli-clinicii instituțiilor de artă de unde a și dat un telefon la teatru anunțînd că „fiind bolnavă, va veni mai tîrziu“.

— Mi-e tare rău, tovarășe doctor! spuse ea șefului de laborator, vă rog să-mi faceți toate analizele, am amețeli, dureri de cap, oboseală și... și... se opri ca să-și mai aducă aminte din cele auzite de la bunica — apoi, ca după un mare efort, zise aproape răcînd... și colesterină!

Doctorul i-a explicat că i se va face totul dacă medicul internist găsește necesar.

Puțin nemulțumită de rezultat, Liliana a coborît spre cabinetul doctorului Popescu, îngîndurată și fără curaj...

— Iar ai venit, tovarășă Liliana? o întrebă zîmbind doctorul. Acum ce te mai doare? — „Colesterina!“ răspunse Liliana supărată.

— Bine, dar săptămîna trecută ți-am făcut toate analizele și erau foarte bune!

— Să le repetăm. Eu cred că asta-i cauza suferinței mele.

Spunînd ultimele cuvinte, Liliana plecă fruntea în jos, iar ochii ei mari și căprui se acoperiră de un văl luminos, care se prelinse spre bărbie făcînd dîră prin stratul subțire de pudră.

— Ia stai jos și lasă plînsul.

Liliana, ștergîndu-și ochii cu o miniatură de batistă pictată cu ruș și rimel, explică medicului că toate durerile încep dimineața, după prînsul „cozii“ și se transmit ca un curent electric prin fiecare firîșor de păr pînă-n creier.

După cîteva minute de chibzuință, doctorul Popescu, privind-o pe sub ochelari, dădu verdictul:

— De mîine dimineață, te vei pieptăna cu cărare la mijloc, iar părul să-l lași în voie pe spate; ai să vezi ce bine o să-ți stea, iar săptămîna viitoare să mai treci pe la mine.

După împlinirea sorocului, Liliana deschise din rou ușa cabinetului medical, de data aceasta însă rîzînd și plină de viață.

— Vă mulțumesc, tovarășe doctor, că m-ați scăpat de suferință. Vedeți... nu prea înțeleg cum ați făcut fiindcă nu mi-ați dat nici o doctorie!

— E foarte simplu! — răspunse doctorul zîmbind — te durea capul fiindcă îți strîngeai prea tare părul ca să faci „o coadă de cal“. Ia să te văd...

Doctorul o privi și fata zîmbi rușinată. — Pe cuvîntul meu, spuse doctorul, că-ți șade mult mai bine fără... colesterină!

AUREL MĂDÎRJAC

PESCĂREASCĂ

Desen de T. PALL

— Cum poți să spui că l-ai pescuit personal, cînd e sărat?!...

— Iartă-mă, dar am uitat să-ți spun că l-am pescuit în Lacul Sărat!...

Anunțuri și reclame

BALURI ȘI CHERMESE

Vizitați orașul Alexandria și comunele din raionul cu același nume (regiunea București) în care au loc foarte des baluri și chermese!

Dans, antren, surprize!

Una din... surprize o au, la leafă, cadrele didactice din raion, pe care secția raională de învățămînt le obligă să cumpere bilete pentru baluri și chermese, al căror cost li-l reține din salariu.

Dar cînd e sesizat de acest lucru sfatul popular al raionului, li se pune în vedere funcționarilor de la secția de învățămînt să plaseze asemenea bilete numai salariaților care vor să cumpere de bună voie.

Astfel, funcționarul care ar mai voi să vîndă, în mod obligatoriu, bilete pentru vreun bal sau vreo chermesă, ar putea cădea... chiar mesa.

SCHIMBĂRI DE NUME

Tovarășul Iosif Coșa, directorul întreprinderii raionale de industrie locală Făget (regiunea Timișoara) urmează să-și schimbe numele de Iosif Coșa în acela de Iosif Cocoloșa, fiind... cocoloșit de către șefii săi de la Sfatul popular al regiunii Timișoara.

La sesizarea *Urzicii* (în februarie 1960) că tovarășul Iosif Coșa a concediat pe șoferul Blaj Ion și pe normatorul Constantinescu Constantin pentru că au dezvăluit unele abuzuri ale domniei-sale, Sfatul popular regional Timișoara răspunde (după două luni!) că... nu-i adevărat și că normatorul a fost mutat în interes de serviciu, în alt post (lucru inexact), iar șoferului i s-a desfăcut contractul de muncă pentru diverse abateri.

*

Trec două luni. Tovarășul Iosif Cocoloșa urmează să-și schimbe din nou nu-

mele în Iosif Coșa, fiindcă nu va mai fi desigur cocoloșit, deoarece *Urzica* a mai sesizat Sfatului popular regional Timișoara o lungă listă de grave abuzuri ale tovarășului director.

*

Și mai trec două luni. Tovarășul director urmează să-și schimbe din nou numele de Iosif Coșa în acela de Iosif Cocoloșa, deoarece sfatul regional continuă să-l cocoloșească, nerăspunzînd nimic — de două luni de zile — la ultima sesizare a *Urzicii*.

Aflăm în ultimul moment (din răspunsul primit — în sfîrșit — de la Sfatul popular al regiunii Timișoara) că tovarășul Iosif Cocoloșa urmează să revină — definitiv — la numele său de Iosif Coșa, ca să aibă identitate exactă în fața forurilor care anchetează abuzurile sale — recunoscute acum și de sfatul regional — „urmînd ca, după terminarea cercetărilor (cităm din răspunsul sfatului regional) tovarășul Coșa să fie și schimbat“.

*

Concomitent cu schimbarea definitivă a numelui tovarășului Iosif Cocoloșa în acela de Iosif Coșa, urmează să-și schimbe și foștii săi cocoloșitori modul de-a trata funcționarii abuzivi și de-a maltrata sesizările presei.

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

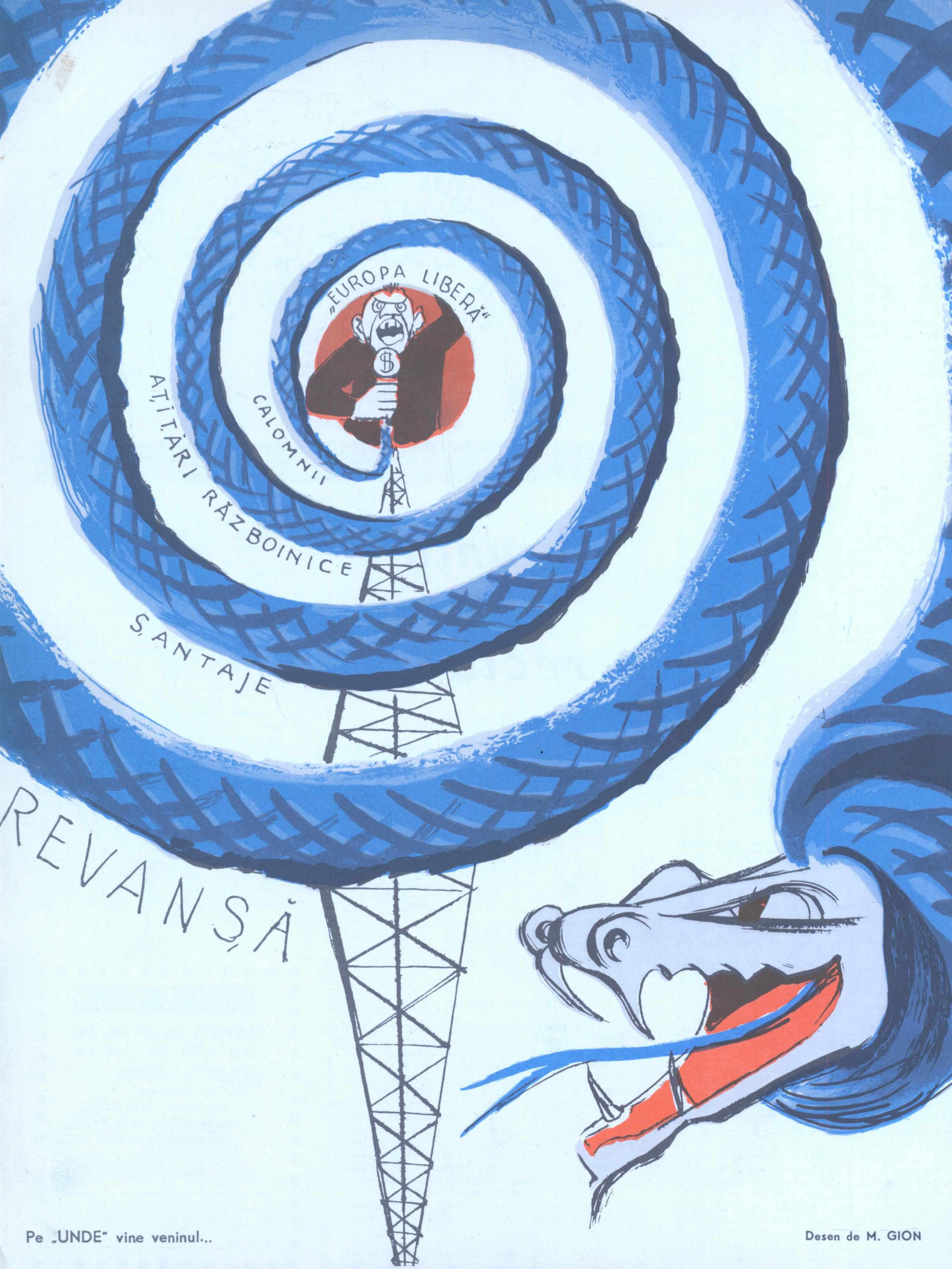
Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN“
BUCUREȘTI

Pe „UNDE” vine veninul...

Desen de M. GION

urzica